

forslaget har sandelig heller ikke ført noget Bevis for, at den er tilstrækkelig. Efter min Erfaring — og jeg har dog nogle og tyve Aars Erfaring, eller rettere sagt fyrre-tyve Aars Erfaring, for saa vidt som jeg ogsaa har været inde i min Faders Administration — er det alt for lidt; Ejendommene omsættes meget, meget oftere. Jeg har Ejendomme, som har været omsatte 3—4 Gange i 20 Aar, og jeg er vis paa, at hvis der kunde samles en Statistik — det er ogsaa af de Oplysninger, som det kunde være rart at faa — over, hvorledes Rekognitionen har virket, vil det vise sig, at jeg har Ret, naar jeg siger, at 1½ Gange Rekognitionen i Virkeligheden ikke dækker den Indtægt, Rekognitionen byder.

Saa sagde det ærede Medlem, at jeg havde anket over, at 25 Gange denne Afgift var for lidt. Jeg har ikke nævnt de 25 Gange. Nej, det, jeg har anket over, er, at man vil lægge til Grund de Aar, som ligger saa langt tilbage, at de faktisk ikke har noget som helst med Nutidens Priser at gøre. Dernæst sigter jeg til Kornpriserne i Halvfemserne, da var Bygget nede i 9 Kr. eller i det Nabolag. Det har intet med Nutidens Priser at gøre og vil sikkert heller ikke faa noget at gøre med Priserne i en nogenlunde nær Fremtid, derom er der vist ingen Tvivl. Og naar man ser paa Ejendomspriserne, saa ser jeg dog i dem en Bestyrkelse af min Tanke, idet de umuligt kunde være 3 Gange saa høje, som de er, hvis det ikke var den almindelige Anskuelse, at Produktpriserne vil holde sig i Højden.

Formanden: Den 1ste Landstingsmand for 5te Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Kragh: Det ærede Medlem hævder nu, at Regelen er den, at man ikke blot forbeholder sig Jagtretten, naar man sælger en Ejendom med Arvefæsteudlydelse, men ogsaa naar man sælger en Ejendom til fuldstændig fri Besiddelse. Det er muligt, at somme Godsejere holder paa det, men jeg tror nu alligevel, at det nok skal vise sig, at Regelen er den, at Folk, der ejer deres Ejendom i fuldstændig fri Besiddelse, ogsaa har de til den hørende Rettigheder; deriblandt ogsaa Jagtretten, hvorimod Arvefæsterne, selvfølgelig indenfor det Tidsrum, for hvilket Godsejeren ifølge Loven har været berettiget til at forbeholde sig Jagtretten, ikke besidder den. Det skal nok vise sig at være Regelen, og jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem vil hævde, at det er lige saa almindeligt, hvor der er Tale om fri Besiddelse,

at der dertil ikke er knyttet Jagtret, som Tilfældet er, hvor der er Tale om Besiddelse, til hvilken der er knyttet Arvefæsteudlydelse.

Med Hensyn til de 1½ Gange Rekognitionen maa jeg endnu en Gang hævde, at ved Ejerskifte, som ikke foregaar hyppigere end hvert 20de Aar, vil det Tilbud, der her er givet Godsejere gennem 1½ Gange Rekognitionen, for disse være en Fordel.

Sluttelig hævdede det ærede Medlem, at han intet havde at indvende imod de 25 Gange. Nej, det er sikkert nok. Det er Resultatet af Multiplikationen, det ærede Medlem har noget at indvende imod. Enten vil han vel gaa med til den Gennemsnitskapitelstakst, hvorefter Afløsning skulde kunne finde Sted, og saa kræve den multipliceret med mere end 25 Gange, eller ogsaa vil han nok gaa med til de 25 Gange, men saa vil han have den anden Faktor forandret, nemlig en anden Gennemsnitskapitelstakst, end Lovforslaget foreslaar. Om det er den ene eller den anden Faktor, man vil have forandret, er ligegyldigt. Det er Resultatet, det kommer an paa, og der er Forskellen mellem det ærede Medlems Opfattelse og min den, at medens det ærede Medlem mener, at den Afløsningssum, der bliver ydet, er for ringe, mener jeg, den er rimelig for begge Parter, og jeg ser en Tilkendegivelse deraf i, at det er den Afgiftsydelse, Staten modtog ved Afløsningen af de Arvefæsteafgifter, Staten ejede indtil 1913.

Formanden: 3die Landstingsmand for 3die Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Knuth: Det er ikke ganske ligegyldigt, enten man forlanger Tallet 25 eller det andet Tal sat op. Man kan nemlig meget let motivere — og det tror jeg, at have gjort —, at det andet Tal er sat for lavt. Men hvis jeg vilde have forlangt, at der skulde multipliceres med mere end 25, vilde jeg have gjort mig skyldig i en Urimelighed, thi naar man vil kapitalisere en Afgift med 4 pCt., maa man altid multiplicere med 25. Men naar vi skal have en Beregning over, hvad der skal ydes, mener jeg, man bør lægge en rimelig Pris til Grund, og det er ikke rimeligt i 1917 at regne med Priser fra 1890, som var Bunden af Nedgangsperioden.

N. Hansen: Kapitelstaksten udregnes jo paa Grundlag af Indberetninger fra kommunale Tillidsmænd, Gejstligheden og Underøvrighederne om Kornsalget i de forskellige Kommuner. Nu vil jeg gerne spørge, hvorledes man tænker sig Kapitels-